

Aproape de cer

Stefan Doroftei-Doimaneanu

Lungul drum al vieții mele, răstignit pe bătrânețe
Se apropie de stele precum norii furioși,
Cruci amare-n zile negre aprind lumânări răzlețe
Focul neființei arde printre demonii zeloși.

Am pornit zburdând prin visuri, fără griji plutind ferice,
Doar cu foame de iubire și în ochi purtând lumini,
Să rămân în veci prin taine, s-opresc timpul-am fost novice
Mă întorc din tinerețe cu toiege prinse-n mâini.

Altă zi plecată-n grabă din februarie spre zare
Iar mi-a răscolit trecutul ce în amintiri dormea,
Numai iarnă cu ninsoare, numai albul dă culoare
Gândurilor sfâșiate în nemărginirea mea.

Alte frunze-nțepenate, stau ascunse printre ramuri
Timpul nu mai are vară, numai geruri ca la poli,
A-nghețat până și ceasul, visuri stau strunite-n hamuri,
Peste mine, zile negre se revarsă-n aspre boli.

S-a rupt noaptea de genune, mă sufocă și mă strânge,
Cerule plouă cu dihanii ce mă-nfașcă rând pe rând,
Unde-mi este pasul sigur, și de ce nu mă ajunge
Nici o clipă de speranță ca s-o sorb din nou răsând.

Am pe frunte mari crevase, încruntate în adâncuri,
Ochii-mi orbi văd numai cerul, înspre care merg încet,
Sunt damnat în astă lume, un proscris printre nimicuri
Și mă sting ireversibil în chilia-mi de ascet.

03.02.3018